

บทบรรณาธิการ

คำถาม มีเจตนาที่จะร่วมกับพวกเพียงต้องการทำร้ายผู้อื่น โดยไม่ทราบมาก่อนว่าผู้ร่วมกระทำคามผิดพาวุฒิปินติดตัวมาด้วย หากผู้ร่วมกระทำคามผิดใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายแต่ไม่ถูกแต่พลาดไปถูกบุคคลอีกคนหนึ่งถึงแก่ความตาย ดังนี้ ผู้ร่วมกระทำคามผิดที่มีเจตนาแต่เพียงต้องการทำร้ายจะมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานใด

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๐๒๐/๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ อยู่ในกลุ่มคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายแล้วพลาดไปถูกผู้ตาย แต่เมื่อจำเลยที่ ๑ ไม่ทราบมาก่อนว่า ส. พกพาอาวุธปืนติดตัวมาด้วย จำเลยที่ ๑ ย่อมไม่อาจคาดหมายได้ว่าพวกของจำเลยที่ ๑ จะใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายแล้วพลาดไปถูกผู้ตาย ถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๑ มีเจตนาฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และมีเจตนาใช้อาวุธปืนไว้ในครอบครองและพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตร่วมกับพวกของจำเลยที่ ๑ ที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายแล้วพลาดไปถูกผู้ตาย จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาด และฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต กับฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต

พฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๑ ร่วมเดินทางไปกับพวกไปที่เกิดเหตุโดยทราบมาก่อนแล้วว่าพวกของจำเลยที่ ๑ จะไปทำร้ายผู้เสียหาย และหลังเกิดเหตุก็หลบหนีไปด้วยกัน ย่อมแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ มีเจตนาที่จะร่วมทำร้ายผู้เสียหายกับพวกซึ่งมีการคิดไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ มีเจตนาเพียงต้องการทำร้ายผู้เสียหายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนเท่านั้น แต่เมื่อผลการกระทำของพวกจำเลยที่ ๑ ไม่ทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บ แต่พลาดไปถูกผู้ตายจนเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย จำเลยที่ ๑ จึงต้องรับผลแห่งการกระทำนั้น จำเลยที่ ๑ จึงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตาม ป.อ. มาตรา ๒๙๖ ประกอบมาตรา ๘๐ และฐานทำร้ายผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและไม่มีเจตนาฆ่า แต่เป็นเหตุให้ผู้ถึงแก่ความตายโดยพลาด ตาม ป.อ. มาตรา ๒๙๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๖๐

คำถาม การมอบทรัพย์สินให้เพื่อไปจำหน่าย ผู้รับมอบกลับนำทรัพย์สินไปจำหน่ายประกันหนี้ของตนเอง หรือจำหน่ายได้เงินมาแล้วไม่นำไปให้แก่เจ้าของ จะเป็นความผิดฐานยกยอกหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๓๘๘/๒๕๕๗ โจทก์ร่วมและจำเลยมีข้อตกลงกันว่า หากลูกค้าต่อรองราคาต่างหูเพชรพิพาท จำเลยจะต้องโทรศัพท์สอบถามโจทก์ร่วมก่อนว่าสามารถขายในราคาดังกล่าวได้หรือไม่ ข้อตกลงนี้มีผลทำให้จำเลยไม่มีอิสระในการกำหนดราคาขายได้จริง นิติกรรมระหว่างโจทก์ร่วมและจำเลยจึงมิใช่เป็นการซื้อขายเสร็จเด็ดขาด แต่เป็นการที่โจทก์ร่วมมอบต่างหูเพชรของกลางแก่จำเลยให้ไปขายแทนโจทก์ร่วม ความสัมพันธ์ระหว่างโจทก์ร่วมและจำเลยเป็นเรื่องตัวแทนโดยจำเลยเป็นตัวแทนขายต่างหูเพชรของกลางให้แก่ลูกค้าแทนโจทก์ร่วมผู้เป็นต้นการ เมื่อจำเลยครอบครองต่างหูเพชรของกลางของโจทก์ร่วมแล้วนำไปจำหน่ายให้แก่บุคคลอื่นจึงเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบ การกระทำของจำเลยเป็นการเบียดบังต่างหูเพชรของกลางของโจทก์ร่วมโดยเจตนาทุจริตเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๒ วรรคแรก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๖/๒๕๒๖ จำเลยได้รับมอบเครื่องเพชรเพื่อจะนำไปขาย จำเลยมีสิทธิจะขายในราคาเท่าใดก็ได้แต่ต้องนำเงินที่ขายได้มาชำระให้โจทก์ตามที่ตกลงกัน หากขายไม่ได้ก็ต้องนำเครื่องเพชรมาคืน เมื่อจำเลยไม่คืนหรือชำระราคาเครื่องเพชรให้โจทก์ ก็เป็นเพียงผิดสัญญาที่ตกลงกันไว้เท่านั้น ไม่เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๗/๒๕๒๕ ฟ้องว่าจำเลยรับเสื้อจากผู้เสียหายไปขายคิดราคาเป็นเงิน ๔๔๐ บาท เมื่อขายได้แล้วจำเลยจะต้องนำเงิน ๔๔๐ บาทไปชำระให้แก่ผู้เสียหาย จึงเป็นเรื่องมอบเสื้อให้จำเลยไปขายโดยประสงค์ได้รับเงินราคาเสื้อ มิใช่มอบให้จำเลยเป็นตัวแทนไปขายเสื้อของผู้เสียหาย จำเลยจึงมิใช่เป็นผู้ครอบครองเงินที่ขายได้แทนผู้เสียหาย เมื่อจำเลยไม่ชำระเงินค่าเสื้อ จึงเป็นเรื่องผิดสัญญาไม่ชำระหนี้ในทางแพ่งไม่ผิด ป.อ. มาตรา ๓๕๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๑๑/๒๕๑๘ ส. มอบแหวนและสร้อยให้จำเลยไปขาย ขายราคาเท่าใดไม่จำกัด แต่จำเลยต้องให้เงิน ๑๘,๐๐๐ บาทแก่ ส. จำเลยไม่คืนแหวนและสร้อยว่าเอาเงินใช้หมดแล้ว ไม่เป็นยกยกออก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๑๙/๒๕๐๒ ผู้เสียหายมอบวิทยุให้จำเลยนำไปขายโดยไม่ได้จำกัดว่าจะต้องขายราคาเท่าใดเป็นแต่จำเลยจะต้องชำระราคาเครื่องวิทยุ ๒,๕๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย ดังนี้ แสดงว่าจำเลยจะขายวิทยุในราคาเท่าไรก็แล้วแต่จำเลยเงินที่ขายได้ย่อมตกเป็นของจำเลย ๆ มีความผูกพันที่จะต้องรับผิดชอบใช้ราคาเครื่องวิทยุ ๒,๕๐๐ บาทแก่ผู้เสียหายเท่านั้น มิใช่เรื่องจำเลยได้รับมอบหมายราคาเครื่องวิทยุไว้แทนผู้เสียหาย กรณีไม่เป็นความผิดฐานยกยกออกเงิน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๐๙๐/๒๕๒๒ ผู้เสียหายมอบเครื่องเพชรให้จำเลยไปขาย โดยผู้เสียหายคิดเอาราคา ๓๒,๓๐๐ บาท มีข้อตกลงกันว่าจำเลยจะจ่ายเงินตามราคาของ ให้เมื่อครบ ๑ เดือน นับแต่วันเอาของไปถ้าขายไม่ได้จะคืนของให้ภายใน ๑ เดือนเช่นกัน โดยไม่ได้จำกัดว่าจำเลยจะต้องขายในราคาเท่าใด เช่นนี้ เงินที่ขายเครื่องเพชรดังกล่าว ได้จึงตกเป็นของจำเลย เพียงแต่จำเลยมีความผูกพันว่าจะต้องนำเงิน ๓๒,๓๐๐ บาท มาคืนให้แก่ผู้เสียหายตามที่ตกลงกันไว้เท่านั้น กรณีจึงไม่ใช่จำเลยได้รับมอบหมายให้รับ เครื่องเพชรหรือราคาเครื่องเพชรไว้แทนผู้เสียหายแต่เป็นกรณีผู้เสียหายขายเครื่องเพชรให้จำเลยไป แม้จำเลยไม่จ่ายเงินแก่ผู้เสียหายและไม่คืนเครื่องเพชรก็เป็นเรื่องผิดสัญญาทางแพ่ง ไม่เป็นความผิดอาญาฐานยกยอกตามที่โจทก์ฟ้อง

คำถาม สร้างบ้านในที่ดินของผู้อื่นโดยทราบอยู่แล้วว่าเป็นที่ดินของผู้อื่น แต่ยังคงก่อสร้างต่อไปจนแล้วเสร็จทั้ง ๆ ที่เจ้าของแจ้งให้ทราบแล้ว จะถือเอาประโยชน์จากบทกฎหมายตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๑๐, ๑๓๑๒ ได้ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๐๔๑/๒๕๖๐ ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๑๐ วรรคหนึ่ง และ มาตรา ๑๓๑๒ วรรคหนึ่ง วางหลักว่าบุคคลใดสร้างโรงเรือนในที่ดินของผู้อื่นโดยสุจริต...และ บุคคลใดสร้างโรงเรือนรุกล้ำเข้าไปในที่ดินของผู้อื่นโดยสุจริต...นั้น การที่จะถือว่าบุคคลใดสร้างโรงเรือนในที่ดินของผู้อื่นโดยสุจริต หรือสร้างโรงเรือนรุกล้ำเข้าไปในที่ดินของผู้อื่นโดยสุจริตนั้นจะต้องดูในขณะที่ยกก่อสร้างว่าผู้ก่อสร้างรู้หรือไม่ว่าที่ดินตรงนั้นเป็นของผู้อื่น ถ้ารู้ก็ถือว่าก่อสร้างโดยไม่สุจริต แต่ถ้าในขณะที่ยกก่อสร้างไม่รู้ว่าที่ดินตรงนั้นเป็นของบุคคลอื่นแต่เข้าใจว่าเป็นที่ดินของตนเองจึงสร้างโรงเรือนลงไปต่อมาภายหลังจึงรู้ความจริง ก็ถือว่าเป็นการก่อสร้างโรงเรือนโดยสุจริตหรือสร้างโรงเรือนรุกล้ำโดยสุจริต เมื่อจำเลยสร้างบ้านในที่ดินพิพาทโดยทราบอยู่แล้วว่าเป็นที่ดินของโจทก์ แต่จำเลยยังก่อสร้างต่อไปจนแล้วเสร็จทั้ง ๆ ที่โจทก์แจ้งให้ทราบแล้ว การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำโดยไม่สุจริตจำเลยจึงไม่อาจอ้างเอาประโยชน์จากบทกฎหมายดังกล่าวได้

คำถาม การได้มาซึ่งสิทธิเหนือพื้นดินตามนิติกรรมที่ทำไว้กับเจ้าของที่ดินเดิม แต่มิได้จดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ จะใช้ยื่นบุคคลภายนอกซึ่งซื้อที่ดินดังกล่าวมาโดยรู้ว่าเจ้าของที่ดินเดิมได้ก่อให้เกิดสิทธิเหนือพื้นดินไว้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๒๑๐/๒๕๖๐ สิทธิในการก่อสร้างและติดตั้งเสาไฟฟ้าสายไฟฟ้าตลอดจนวางท่อประปาและท่อระบายน้ำทิ้งของจำเลยที่ ๑ ในที่ดินพิพาทซึ่งเป็นของผู้อื่นมีลักษณะเป็นสิทธิเหนือพื้นดินอันเกี่ยวกับบ่อส่งสาริมทรัพย์และเป็นทรัพย์สินที่ก่อตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๒๙๘ และมาตรา ๑๔๑๐ โดย ม.เจ้าของที่ดินพิพาทในขณะนั้นเป็นผู้ก่อให้เกิดสิทธิเหนือพื้นดินแก่จำเลยที่ ๑ อันเป็นนิติกรรม การได้มาซึ่งทรัพย์สินของจำเลยที่ ๑ ที่ไม่บริบูรณ์เว้นแต่จะได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนการได้มากับพนักงานเจ้าหน้าที่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๒๙๙ วรรคหนึ่ง ซึ่งสิทธิของผู้ทรงสิทธิไม่บริบูรณ์ในฐานะเป็นทรัพย์สินที่ตกติดไปกับตัวทรัพย์สินหรือที่ดินโดยผลของกฎหมาย

การได้มาซึ่งสิทธิเหนือพื้นดินของจำเลยที่ ๑ มิได้จดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ จึงไม่บริบูรณ์ในฐานะเป็นทรัพย์สิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๒๙๙ วรรคหนึ่ง จำเลยที่ ๑ ไม่อาจอ้างสิทธิเหนือพื้นดินตามนิติกรรมที่ทำไว้กับ ม.เจ้าของที่ดินพิพาทเดิมซึ่งเป็นเพียงบุคคลสิทธิมาบังคับเอาแก่โจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกได้ ไม่ว่าโจทก์จะซื้อที่ดินพิพาทมาโดยรู้ว่าเจ้าของที่ดินพิพาทเดิมได้ก่อให้เกิดสิทธิเหนือพื้นดินไว้หรือไม่ นิติกรรมที่ก่อให้เกิดสิทธิเหนือพื้นดินแก่จำเลยที่ ๑ ย่อมไม่ผูกพันโจทก์ เมื่อโจทก์บอกกล่าวให้จำเลยที่ ๑ รื้อถอนเสาไฟฟ้าสายไฟฟ้าตลอดจนท่อประปาและท่อระบายน้ำทิ้ง อันเป็นการใช้สิทธิในฐานะเจ้าของที่ดินพิพาทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๓๖ โดยชอบแล้ว จำเลยที่ ๑ เพิกเฉย โจทก์มีอำนาจฟ้องขับไล่ขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ รื้อถอนทรัพย์สินออกไปจากที่ดินพิพาทได้

**นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ**